

Felsőkrisztina

XV. évfolyam 3. szám

2012. VENI SANCTE

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

Megújulás

Utolsó számunk óta annyi minden történt, amiről hírt szeretnénk adni, és még annyi ki is marad közülük ebből az újságból. Lehetetlen mindent leírni, hiszen nem csak a láthatók, hanem a láthatatlanok is életünk részei. A lelkünk alakulása, megújulása szinte nyomon követhetetlen. Isten csodái majdnem mindig csendben mennek végbe.

Templomunk a Gondviselés révén, valamint Márton atya gondoskodásából (és egy szerencsétlen helyzet miatt?) már nem csak kívülről, de belülről is megújult. De vajon a mi lelkünk is készen áll az új tanévre? Az új küldetésekre? Vagy csak a külsőnket, az iskolával, a munkával kapcsolatos dolgainkat igyekszünk lélekszakadva elrendezni? „Ma van hátralévő életünk első napja”, vajon mit kezdünk vele?

A templom nem csak az együvé tartozásunk jele, hogy számíthatunk egymásra, hanem a személyünknek is, vagyis, hogy testünk a Szentlélek temploma. Isten bennünk lakik. Élettel tölti el egész testünket, lelkünket,

szellemünket. Hívjuk az új tanév kezdetén újult lelkesedéssel a Lelket, hogy ne csak a felszín rázza meg, hanem lelkünk mélyéig mindent áraszson el bölcsességével, szorgalmával, elszántságával, szeretetével. Adjon kedvet a megújuláshoz!

A programok által összekapcsolt közösség még gyenge. Kell, hogy a Szentlélek kössön össze minket. Hogy mindenben együtt gondolkodjunk, együtt mozduljunk, és nem utolsó sorban, együtt érezzünk. Keresem-e a találkozást Istennel és emberekkel? Íme itt a lehetőség: ez az újság ötleteket ad hozzá... Vedd fel a fonalat, és ne csak a programokkal tarts velünk, hanem az imádságban is kapcsolódj be Krisztus testébe, vagyis a templomod közösségébe!

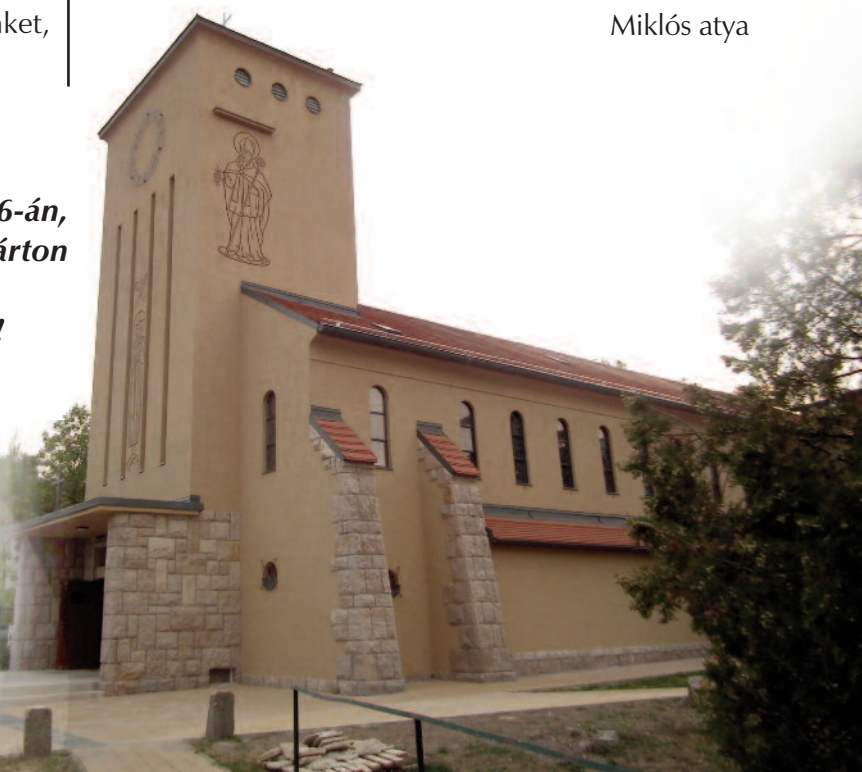
Isten szeretete kísérje ennek a tanévnek is minden percét! Ő kössön össze minket, aki otthont ad számunkra és testvéreket! Tisztítsa meg szándékainkat és teremtsen bennünk tiszta szívet!

Miklós atya

Megújult templomunkat szeptember 16-án, vasárnap, a 9 órai szentmise keretében Márton atya áldja meg.

Mindenkit szeretettel hívunk és várunk!

„Örvendeztem, amikor azt mondták nekem;
felmegyünk az Úr házába” (Zsolt 122,1)

Krónika

„Feladatról feladatra csordogál az életünk szépen, csendesen. Mihelyt egy feladathoz felnőtünk, Isten bölcsen új és nagyobb feladatok elé állít.”

Böjte Csaba: *Merjünk hinni és szeretni!*

Mint minden évben, ezúttal is eljött a szeptember, az új iskolaév kezdete, ami egy kicsit egyházközségünk „új tanéve” is. de mielőtt a jövőről szólnánk, tekintünk vissza az eltelt hónapokra.

A pünkösdi Karizmák ünnepén kicsit próbára tette kitartásunkat a Jóisten, hiszen többször sikerült eláznunk. De kiálltuk a próbát. Időnként ugyan beszorultunk a sátrunkba, de így is jó hangulatú délelőttöt töltöttek el, akik kilátogattak Máriaremetére. Köszönhető mindez a szervezőknek, kézműveinknek (Andrejszki Katalinnak, Borosnyay Klárának, Orient Enikőnek). Nagy sikert aratott – ezúttal is – a Szköla nagy- és kis kórusa, akik a nagyszínpadon énekeltek. Külön öröm, hogy plébániánk hívei közül sokan érezték fontosnak, hogy képviseljék a Felsőkrisztinát jelenlétükkel, a különböző foglalkozásokban való részvételükkel, játékok, vetélkedő vezetésével.

A nyár fő programja ezúttal is a plébániai tábor volt, amelyről külön cikkben számolunk be.

Amíg mi nyaraltunk, vagy táboroztunk a templom körül (és belül) szorgos munka folyt. Bár egyhetes késéssel kezdődött el a templom felújítása, de az előzetes ütemezésnek megfelelően történt a kivitelezés, amelyet – mint azt már korábban ismertettük – többlépcsős tenderezés után a HT-BAU Kft végzett.

Aki figyelemmel kísérte a munkát, tapasztalhatta, hogy – figyelembe véve a munka nagyságát - a kivite-

lező igyekezett úgy dolgozni, hogy a legkisebb kényelmetlenséget okozza a híveknek. Az aszályos idő haszna volt, hogy csak egy alkalommal áztunk be a felújítás alatt, igaz, akkor jócskán, aminek következtében szükségessé vált a templom teljes belső festése is. Akik nem nyaraltak, azok is részt vehettek „tábori miséken”, ugyanis volt három hét, amikor kiszorultunk a templomból és a kertben, illetve a hittanteremben voltak a szentmisék. A felújítás a terveknek megfelelően elkészült augusztus elejére, s csupán a sekrestye és néhány apróbb kiigazítás maradt a nyár végére. Nagy-nagy köszönet illeti Müller Ferencet, hiszen ő volt, aki a műszaki kivitelezést koordinálta, az elvégzett munkát és a határidők betartását ellenőrizte, vagyis „gazdája” volt a templom felújításának. Köszönjük a kivitelező HT-BAU-nak is a munkát. Különösen köszönjük Márton atyának, aki, bár eddig templomot nem épített, de az elmúlt néhány év alatt vezetésével sikerült megújítani a plébánia épületét és a templomot is.

A felújított templom megáldása szeptember 16-án lesz, a 9 órai szentmise keretében. A szertartást Márton atya fogja végezni.

A Család éve után október 11 -én kezdődik a Hit éve.

Ez a nap egyben kettős jubileum is lesz. 50 évvel ezelőtt hirdette meg Boldog XXIII. János pápa a II. Vatikáni zsinatot, és Boldog II. János Pál pápa 20 évvel ezelőtt ezen a napon adta ki a Katolikus Egyház Katekizmusát.

A Hit évére való felkészülésünket jól szolgálhatja a Jubileumi Mindszenty Zarándoklat, amely szeptember 15-én, szombaton lesz. A zarándoklatot Bíró László családreferens püspök, Süllei László

érségi általános helynök és Lambert Zoltán kanonok plébános vezeti. A zarándokmenet reggel 8 órakor a Városmajorból indul, délben Máriaremetén Erdő Péter bíboros úr mond szentmisét. Részletes tájékoztatást szeptember 6. után fogunk adni. A Hit évének kapujában keresve sem találhatnánk jobb példaképet a hit megvallására és a hitben való állhatatosságra, mint a szentéletű bíborost. Az Ő hagyománya a Városmajor és Máriaremete között végigjárt, egyházunk és hazánk jobb sorsáért fohászkodó, egyházunk és hazánk felemelkedéséért cselekvésre serkentő gyalogos zarándoklat. Egyházunk és hazánk mai helyzete is ösztönöz bennünket az imádságra és a munkára. Ezért is ez az idei zarándoklat jellemző: „Munkára és Imádságra” Legyünk minél többen folytatói annak a hagyománynak, amit szüleink, nagyszüleink 65 évvel ezelőtt kialakítottak.

Szeptembertől plébániánk közösségei is folytatják programjait. A hittanórák is elkezdődnek kicsiknek, nagyobbaknak, fiataloknak és „éltesebb” korúaknak egyaránt... a Hit évében... Közösségeink várják a hozzájuk bekapcsolódni kívánókat. Folytatódnak a keddi esti szentélmádások is – ezentúl már kététenként - Miklós atya vezetésével.

„Vágyakozó szeretettel kell átölelni feladatainkat, mert általuk születünk, bontakozunk ki. Hisszük, hogy Isten országát építjük, de minden tettünk, szavunk visszahat ránk is. Az leszel holnap, amit ma gondolsz, mondasz, teszel! Talentumaidat kamatoztatva méltó és képes leszel arra, hogy sokat bízzanak rád.”

Böjte Csaba: *Merjünk hinni és szeretni!*

Templomunk megszépült

Pünkösdi beszámolóink óta szinte teljes egészében elkészült a templom felújítása. A külső megújulás mellett a belső terekben csak minimális munkákat terveztünk, de egy rosszkor érkező éjszakai zivatarnak „köszönhetően” a sekrestye, a szentély egy része és a hajó több

falfelülete is elázott. A tervezett, és a beázás miatti festések már együtt akkora felületet alkottak, hogy a teljes templombelső átfestése indokoltá vált. A falszigeteléssel összefüggésben került sor az oldalkápolnában a régi, átnedvesedett vakolat

leverésére, és egy ún. lélegző vakolat felhordására. Speciális festék került ezekre a felületekre, amely így biztosítani tudja a még a falakban maradt nedvesség elpárolgását. Az érintett helyekre még az ősz folyamán Baska György közreműködésével visszakerül a korábbi falburkolat. A gyóntatófülkék belső fa burkolatát el kellett bontani, a nedves falaktól több helyen bepenészedett, elkorhadt. Most nyers, festett falfelületek határolják, ami miatt a helyiségek akusztikája sajnos romlott, de tervezzük, hogy a falak teljes kiszáradása után egy hangelnyelő burkolattal javítsunk a jelenlegi helyzeten.

A küllemében megújult belső tér két művészi alkotással gazdagodott. A kóruson lévő ablakok közül az egyikbe a szent zene védőszentje, Szent Cecília, míg a kántor helye

mellé Dávid király hárfájának ábrázolása került. A két ólomüveg ablakot Perlaki József üvegművész készítette, akinek a szentélyben lévő Szent Márton és Boldog Apor Vilmos ábrázolásokat is köszönhetjük. A belső munkálatok kevésbé látványos, ám annál fontosabb eleme

volt az elektromos hálózat megújítása. A templom építési idejéből, majd a 60-as évekből származó, több helyen életveszélyes állapotban lévő hálózatokat találtunk. Ezek teljesen felújítottuk, és ahol szükségesnek bizonyult, a lámpatesteket is korszerűekre cseréltük. Ezek közé tartoztak a templom külső lámpái is, és éjszakai megvilágítást kapott a torony tetején álló kereszt is. Szeptemberben még megújul a külső térvilágítás is. A villanyszerelést nagyon alapos és lelkiismeretes munkával Borosnyay Pál, templomunk híve végezte.

A külső munkákat a pünkösdi számban már részletesen ismertettük, most már a végeredményben gyönyörködhetünk.

A biztonságos acélszerkezetű bejárati ajtók és kapuk mellett talán a sekrestye bejárata fölötti új üvegtetőt érdemes még megemlíteni. Templomunk felújított felületei egy egységes színek kompozíció részei, mellyel igyekeztünk mind a mai szemlélőnek kedves,

mind az építési időre utaló, harmonikus egységet képezni.

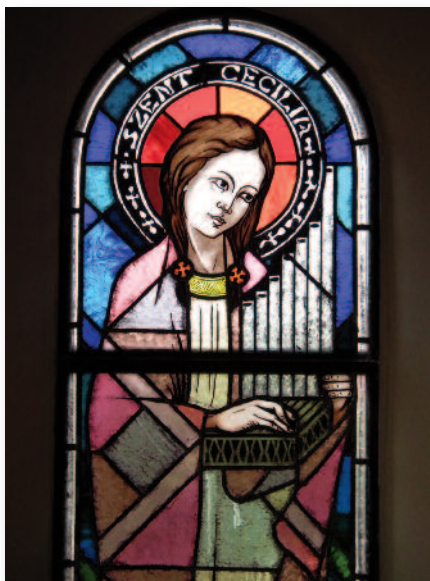
A templom körüli új térburkolat is „körbeért”, a villamos felől kerekesszékkal és babakocsival is könnyen járhatóvá tettük a be- ill. feljáratot. Cikkünk megjelenéséig talán elkészül a főbejárat akadálymentes megközelítése is, ami egy 2012-ben elég hihetetlenül hangzó ok, a megfelelő méretű burkolólap hiánya miatt késik... Apró hiánypótlások és hibajavítások vannak még hátra, a szeptember 16-i megáldásra reményeink szerint ezekkel kiegészülve, teljes egészében veheti birtokba az egyházközség a templomot és annak környezetét.

A munkák koordinátoraként mindannyiunk nevében ezekkel a sorokkal is szeretném megköszönni Márton atyának, Miklós atyának, Horváth Ani néninek, sekrestyésünknek Török Zolinak, minden közreműködőnek és támogatónak, a híveknek a tanúsított türelmét, hogy lehetővé tették, és támogatták a felújítást.

Közös otthonunk közös munkával szépült meg, és méltón hirdeti a külvilág felé is élő közösségünk összetartozását!

Deo Gratias!

Müller Ferenc

Tábor Bükkszéken

Március 16: helyszíni szemle. Kétszer két óra autózás. Már süt a nap, de még meleg pulcsiban járjuk körbe a tábort. Kihalt, csendes, csak a gondnoknő van velünk. Nagy a terület, 300 fő is elfér: annyian biztosan nem leszünk. Egyszerű faházak, egyszerű terek. Úgysem ez a lényeg. A domboldal nagyon szép! Fenn a Mátrában még hó van, olvad, de jön a tavasz! Bele kell erősíteniünk a szervezésbe!

Internetes jelentkezés. Nehezen lendülnek be a résztvevők. Kivárnak, nem tudják. Jönnének, de ... Bizonytalanság... Van már 20 ember! Le is kell előlegezni!

Szervezőcsoport, néhány „húzó” ember. Hat megbeszélés, megindul valami! „Hányan vagyunk?” „Ti is jöttök?” „Ők is jönnek!” Már 60 fő! Nem leszünk 180-an, mint tavaly: de nem ez a lényeg.

Június 27: tele a különbusz. „A csocsóra vigyázzatok!” – alig fér be! Bükkszék 134 Km. Mellettem ül egy 5 éves kislány, akit ugyan egyszer sem láttam még, de végig beszélgettük az utat: érzem, hogy jó lesz az együttlét!

Megtelt a domboldal, mindenki megtalálta a helyét. A misézőhely is kész: szépen feldíszítve! EZ a lényeg! Kuklay atya a meghívott előadó, mindenki figyel. „Visszafele – visszafele” – idézi Pilinszkyt. Azóta a vers néhány sora szállóige lett a családjában. Éjfélkor búcsúzom el tőle, és köszönöm meg, hogy eljött! Köszönöm, hogy itt vagyok!

Csütörtök: Recsk. Mindenkit sikerül elhelyezni, az autósoknál volt 1-2 szabad hely. Csak mi öten szállunk buszra. Dehogy baj! Miért lenne baj? Hogy magyarázzunk el egy 5 éves gyereknek egy munkatábort?? „Tudod kislány, nagyon rossz volt azoknak az embereknek, akiket itt igazságtalanul fogvatartottak és dolgoztattak. Nagyon rosszul érezték magukat, és nem kaptak olyan finom ebédet, mint ti otthon és az oviban!” „Igen, tudom. Például, ha fagyit kaptak, akkor biztos puncsot adtak nekik és pisztáciát!” Hálát kell adnom ezért a mondatért, hogy fogalmunk sincs, hogy mi a nélkülözés!

Struccfarm: a komor recski emlékhely „ellentételezése”. A strucc fotogén: jól lehet fényképezni.

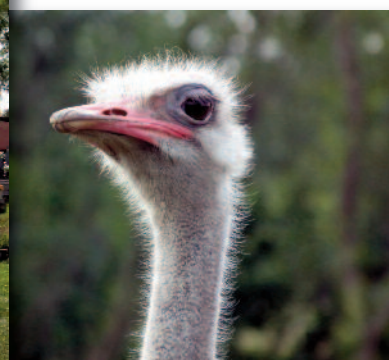
A legidősebb táborozó 78 éves, de van két kicsi, akik tavaly születtek! Széles korosztály, színes, nagy Család! Résztvevők száma: 111.

Pénteken a gyerekek a tisztáson játsszák el a „vihar lecsendesítését”. Focizás: van egy bokaficamos. Nagyobb baj ne legyen. Az íjászat balesetmentes. Az ellátás megfelelő, mára nem kértünk húst. Lelki nap: premontrai szerzetesen csüng az ifjúság. „Milyen volt Gottfried testvér?” „Ja, ... jó volt!” (Kamasz – magyar szótár szerint: „Nagyon jó volt!”)

Szombaton korán ébredek. A völgy még párában, de látszik, hogy szép időnk lesz! Sirok: 2 x 12 Km. Vannak, akik oda-vissza gyalog mennek, néhányan busszal, mások autóval. A túra összerázza az embereket. Kár, hogy ez az utolsó teljes napunk! Fenn a várban csoportkép: együtt vagyunk!

Tóth Zoltán

Bükkszék 2012

Szomorú szívvel búcsúzunk az Apor Vilmos Idősek klubja nevében Kubina Istvántól, aki augusztus elején súlyos, türelemmel viselt betegség után váratlanul visszaadta lelkét Teremtőjének. A plébániai táborban még köztünk volt. István személyében példamutató, vidám közösségi embert veszítettünk el, aki mindig mindenre nyitott, érdeklődő és segítőkész volt. Hiányozni fog csendes derűje, vidám történetei és nem utolsósorban felejtethetetlenül finom pogácsái, amiket mindig az egész kiránduló busz számára készített. Köszönjük, hogy ismerhettük és velünk volt!

Adj Uram örök nyugalmat neki és az örök világosság fényeskedjék neki!

Emlékét szívünkben őrizzük.

Plébániai hittanórák a 2012/2013-as tanévben

Óvodások	Csütörtök 17 óra	Kertész Annamária
1-2. osztály	Kedd 16,30 óra	Oláh Enikő
3. osztály	Kedd 17 óra I. emeleti terem	Lukách Krisztina
4. osztály	Kedd 17,30 óra	Oláh Enikő
5-6. osztály	Kedd 18 óra I. emeleti terem	Lukách Krisztina
7-8. osztály	Hétfő 18,45 ó I. emeleti terem	Miklós atya
Középiskolások	Hétfő 19,45 ó I. emeleti terem	Miklós atya
Ifjúsági	Szerda 20 ó I. emeleti terem	Miklós atya
Keresztény tanítás	Kedd 18,30 ó kéthetenként	Márton atya
Bérmálási előkészítő	Kedd 18,30 ó kéthetenként	Márton atya

A plébánia hitoktatás szeptember 10-én, hétfőn kezdődik. Az iskolai hittanórák megkezdését és az időpontokat az egyes iskolákban külön jelezzük.

A hittankönyveket a gyerekek az órán kapják meg.

Az elsőáldozásra készülőknek a 3. osztályosok hittanórájára várjuk, idősebbek esetében megbeszéljük a felkészülés menetét.

Bérmálási előkészítőre lehet jelentkezni 17-18 éveseknek, illetve idősebbeknek is, akik még nem bérmálkoztak.

Visszafele

Juttának

*Visszafele, visszafele:
a nyírfaerdő lángban áll,
s a kerti ünnep hó alatt.*

*Visszafele, visszafele:
közeledünk, távolodunk,
mint a cirádák közelítenek
és távolodnak.*

*Valahol
gyönyörű lányok siklóröpülésben
azt állítják, hogy jól van, ami van.*

*Visszafele, visszafele:
a legszebb minden teremtmény
között
oldalra dőlve készül földet érni.*

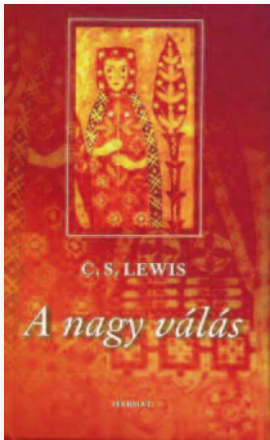
Pilinszky János

Jézus - karnyújtásnyira

Kicsi a templomunk, a szentélyt is csak néhány lépcső választja el a hívektől, a távolság mégis meghatározó. Átemeli a szertartást egy másik – ha nem is dimenzióba -, de egy másik, a szentnek fönntartott helyre, világba. Akik júliusban itthon voltak, és eljártak a hittanteremben tartott hétköznapi misékre, egy új élmény részesei lehettek. Az oltárrá díszített asztal, ahol az átváltoztatás történt, ott állt előttünk. Megérintett, átjárt minket Jézus közelsége. Barsi Balázs írja egy helyen erről az érzésről, bár más összefüggésben: „Ha egy református testvér úgy tudná, hogy tőle egy méterre valóságosan ott áll a föltámadt Úr, bár láthatatlanul, bizony, ő is leborulna előtte.” Leborulni végképp nem lehetett a hittanteremben, még letérdelni se nagyon, de hamar kialakult az a szokás, hogy az átváltoztatás után állva maradt mindenki, egészen az áldozásig. Lelkigyakorlat volt ez is, erőt adó, nyári ajándék. Találkozás Jézussal – karnyújtásnyira.

Lukách Krisztina

Ministránstábor a Mennyországban (könyvajánló)

A Balaton nem a Mennyország, sőt semmilyen földi „paradicsom” vagy társadalmi béke, sem emberi jólét nem a mennyország, és mégis valahányszor egy keresztény megteszi az Atya akaratát, a Mennyországot elővételezi, legyen bármilyen sanyarú helyzetben is. Ilyen összetett és titokzatos Jézus tanítása, ugyanis ilyen összetett és titokzatos a valóság is. Jézus nem ájtatos szólásokat, hanem a valóságot tanítja nekünk.

Remélem, ebben az értelemben elmondhatom, hogy a ministránssokkal a Mennyországban voltunk idén is, amikor együtt imádkoztunk, vagy igaz szeretettel fordultunk egymáshoz. C.S. Lewis a Nagy válás című könyvében eljátszik a gondolattal, vajon üdvözülteként, amikor már mindennek látjuk az igazi értelmét, nem úgy érezzük-e majd, mintha mindig is a Mennyországban éltünk volna (a kárhozottak pedig, akik semminek nem látják majd értelmét, úgy, mintha mindig is a pokol lett volna az élet)?

Azt hiszem, nem beszélünk eleget a Mennyországról: tudatlanságból, hitetlenségből vagy álszerénységből nem merjük remélni, hogy valóban létezik, és Jézus megígérte nekünk az isteni életet – az Ő életét – azoknak, akik minden fölött szeretik. És ez épp olyan butaság, sőt végzetes hiba a keresztények számára, mint ha egy focicsapat nem remélné a gólokat, vagy ha az ifjú szerelmesek nem ábrándoznának a közös boldogságról, vagy ha a háborúba

vonuló katonák nem vágnának a győzelemre. A játék így értelmetlen, a szerelem reménytelen, a küzdelem pedig kudarcra ítélt volna. Márpedig a kereszténység játék, szerelem és harc is. Jézus hívása a Mennyország nélkül (amit szentírási alapon nyugodtan akár jutalomként is elképzelhetünk) értelmetlen. Éppen ezért a „végső dolgok” ministránstáboraink visszatérő témái. Milyen lesz a Mennyország, milyen az élet Istennel, nem fogunk-e unatkozni az örökkévalóságban, mit fogunk csinálni, milyen lesz az emberségünk, milyen lesz a testünk, milyenek lesznek a kapcsolataink.. ? Megannyi jogos kérdés, melyekkel kapcsolatban a Szenírásból valamint Isten szeretetéből és igazságosságából kiindulva sokmindent megsejthetünk. Sok félreértést és rossz érzést eloszlathatunk, és az eljövendő dicsőség reményét felébrésztve megkönnyíthetjük keresztény vándorutunkat. Mennyivel könnyebb kereszténynek lenni, ha vágyjuk a Mennyországot!

Persze sok mindent nem tudunk pontosan a Mennyországról, de ez szerintem nem baj, ugyanis elég hinnünk, hogy „szem nem látta, és fül nem hallotta, azt, amit az Úr azoknak készített, akik szeretik őt”. Ha bízunk a Mesterünkben, aki a keresztben bebizonyította végtelen szeretetét, akkor a részleteket bátran ráhagyhatjuk – így még a megsejtetés izgalma is a mienk.

Ám Jézus egyvalami felől nem hagyott minket tudatlanságban: a Mennyországba vezető út felől.

Ő maga az út. És benne „nincs semmi sötétség”, ezért tudjuk, hogy bennünk sem maradhat sötétség, ha át akarjuk lépni a Mennyország küszöbét. Ha üdvözülni akarunk, maradéktalanul szentté kell

válnunk, ahogy Ő is szent. Jézus nem ájtatos túlzásból mondja, hogy tökéletesekké kell válnunk.

A jónak és a rossznak, az igazságnak és a hazugságnak, az egyenesnek és a görbének, az isteninek és az ördöginek, a mennyeknek és a pokolnak egyszer végleg el kell válniuk, ahogy azt C.S. Lewis írja: „a mennybe nem lophatjuk be a poklot a zsebünkben”. Erről szól a Nagy válás című könyv, melyben Lewis rövid beszélgetéseket képzel el még az ítélet előtt álló lelkek és üdvözült szentek között. A tanulság kettős: a Mennyország mennyivel több, mint azt a legjobb álmainkban is képzeljük, és mégis mennyi önzőségről nem tudunk lemondani az Isten szeretetéért.

Ezt a könyvet évről évre elővesszük ministránstáboraink alatt és egykettőre az örök kérdésekbe merülve találjuk magunkat. Nem hiába tisztelik sokan a 20. század egyik legjelentősebb keresztény gondolkodójaként C.S. Lewist! Az alig 150 oldalas Nagy válás egy fantasztikus gondolatkísérlet, mely olyan nehéz kérdésekre válaszol, mint például, hogyan lehetnek boldogok az üdvözültek, ha egyetlen lélek is a pokolban sínylődik, és mi lesz a legszentebbnek hitt földi ragaszkodásainkból, például az anyai szeretetből, ha nem Istent szeretjük először, és csak utána az embertársainkat.

Ám a könyv mindenekelőtt reményt ad és világosságot az úthoz: Jézus követéséhez.

A Boldog Batthyány-Strattmann László ministráns kollégium jó olvasást kíván és kéri, hogy közben imádságban gondoljanak ránk is!

Szerdahelyi Miklós

A Don Bosco-kollégium tábora

Ugyanúgy, mint tavaly, most is sátrakkal mentünk, de most Nagybörzsönybe. Egy plébánia kertjében tábo-roztunk. Reggelire és ebédre szendvicseket és zöldsé- get ettünk, míg vacsorára meleg ételt kaptunk, amit mindig más gyerek és egy vagy két dékán készített el. Nagyon sok jó játékot játszottunk, és pólót is batikol- tunk. Az idei tábor témája Fekete István Vuk című könyve volt. Mindenki kapott egy szerepet a könyvből és a 3 vezető volt a 3 róka (Vuk, Karak, Íny). Ezzel kapcsolatban csapatokat alkottunk, a csapatjáték az egész táboron keresztül folyt Ezen kívül az egyik nap például egész nap lent voltunk a faluban található fü- ves sportpályán, ahol métáztunk és fociztunk is. (Ne- kem ez a nap tetszett a legjobban.) Két este is tábortü- zet raktunk, Krisztián gitározott, mi pedig énekeltünk. Az utolsó este pedig sütögettünk. A tábor első felében ott volt egy indiai, de keresztény szerzetes is, akit pá- ran már lelkigyakorlatról ismertek. Ő is mindig játszott velünk és nagyon jó volt a sportvetélkedőkben. Az idő is velünk volt, mert többnyire sütött a nap, de azért volt, amikor esett az eső. Én nagyon élveztem a tábort és remélem, hogy jövőre is ilyen jó lesz.

Práger Dorka

Máriaremete A karizmák ünnepe

Idén a plébániánkat is felkérték, hogy állítson sátrat Máriaremetén, pünkösdhétfőn. Élmény volt látni, hogy mennyi embert megmozgatott ez a program a plébá- niánkon. Különösen is az idézetekkel, de bármi más- sal is sok segítséget kaptunk a szervezésben. A sátor végül is összeállt. Volt ott sok minden, az eső ellenére is. Összeállt valami, amibe nem fért bele ugyan min- den közösség, program, hagyomány, ami a templo- munkhoz kötődik (mert hála Istennek, azokból igazán sok van nálunk), mégis valamit megmutathattunk abból a gazdagorságból, amit az Úr művel köztünk. Hála legyen érte, hogy szolgálhattunk és tanúságot tehattünk! Hála azokért, és köszönet nekik, akik sokat, vagy keveset, de megtettek ezért a nemes célért!

Azt hiszem, már azért megérte részt venni benne, mert minket, a közösségünket, összehozott ez a program és a sok közös szervezés, kivitelezés. Hála a Szentléleknek a karizmákért!

Miklós atya

Templombúcsú

Idén a közös ünnepünk szónoka a szomszéd, Mékli Attila atya volt. A tőle megszokott megfontoltsággal, és izgalmas megfigyelésekkel bíró elmélkedésben halhat- tunk Keresztelő Szent János életéről. Beszédében kitért arra, hogy templomunk védőszentje idős szülőktől származott, ami kihatással volt az ő jellemére. A stabi- litására, hűségére, kitartására. Úgy Szent János élet- ében, mint a miénkben is, fontos volt még az is, amit mások talán hátránynak tartanának, mert Isten minden rosszból jót tud kihozni. Lehet, hogy a körülményeink átforgalmazzák a jellemünket, de Isten akarata szerint ezekből is kibontakozhat valami jó.

Az ünnepséget szerény agapé zárta. Itt találkozhat- tunk még az ünnepi szónokkal, válhattunk vele pár szót. Köszönjük neki, hogy szebbé és tartalmasabbá tette az ünnepünket! Isten tartsa meg köztünk sokáig!

A közösségünk életében fontos szerepe van Keresz- telő Szent Jánosnak. Adjunk hálát Istennek érte is, és az ünnepért is! Óvjon továbbra is Szent János közben- járására, hogy mindig tudjunk Isten hírnökei lenni a környezetünk számára!

Miklós atya

FEGE nyár

Ismét eltelt egy vakáció, de a nyári szünet ellenére a Felső-krisztinavárosi Gitáros Együttes nem volt tétlen. Májusban Vajna Miklós, június végén Szalai Kata, az együttes oszlopos tagjai mondták ki a boldogító „Igen-t”, az esküvőkön pedig igyekeztünk zenénkkel emelni az alkalom fényét. Az augusztusi „szokásos” gi- táros táborban, Balatonszemesen a Bagolyvár utcai kápolnában megtartott szabadtéri misén teljesítettünk szolgálatot gitárral, hegedűvel, fuvolával és énekszóval, mely különleges élmény volt számunkra is. A napok- ban elkezdődött a készülődés az új évadra próbával és egy szalonnasütéssel Budaörsön. Reméljük ismét talál- kozunk a vasárnapi miséken mindazokkal, akik eddig is velünk énekeltek és így szolgálták az Urat.

Továbbra is várjuk az új tagokat, akik a nyáron felbáto- rodtak, hogy az oltárnál szolgáljanak hangszerükkel vagy énekkel!

Hatvani István

Schola-tábor: családi „anyanyelvi” tábor

Ifjúsági schola-táborba mentünk – és valóban rengeteget énekeltünk reggel, este, próbákon, misén, evésnél és bármikor. „Anyanyelvi-nek” azért neveztem, mert - első alkalommal vettem részt ilyen táborban, óvodás kislányom kísérőjeként, és - élmény volt hallani, hogy a kórustagok ilyen fiatalon milyen természetességgel „használják” a gregorián dallamvilágot, s hozzá kívülről ismerik azt a rengeteg ima-szöveget és értve éneklük.

Közben pedig családi táborban találtuk magunkat. Vegyes korosztályú, „Introitus”, „Graduale”, „Alleluja” és „Communio” elnevezésű családokba tartoztunk, s így legalább annyit tapasztaltak egymásról a „generációk”, mint amennyit énekeltünk. Tünde (néni) ötletes szervezésének köszönhetően mindenkinek jutott alkalom, hogy saját szintjén gyakorolhasson, szabadon is tölthessen időt, de legyen feladata az is, hogy korának megfelelő felelősséggel foglalkozhasson a nála fiatalabbakkal: hogy ők is „anyanyelvi szinten” éneklő kórustagokká növekedhessenek. Nagyon jó volt ilyen békében, vidáman együtt lenni. Köszönjük a gondos előkészítést és az összes résztvevőnek ezt a tevékeny, egymásra figyelő gazdagodási lehetőséget!

Rédly Mária

HALLELUJA, győzött az ALLELUIA!

Idén a szkóla ismét Péliföldszentkeresztben szállt meg a Szent Kereszt Templom rendházában. A táborunk augusztus 21-től 24-ig tartott. Ez a három nap nem tűnik soknak, de a szervezők és a családfők most is kihozták az időből a maximumot. Kezdem is az elején. A családokat – mint már minden évben – előkelő név illeti, így kapták a mise részeiről INTROITUS, GRADUALE, ALLELUIA és COMMUNIO nevet. A családok között idén is hatalmas verseny volt, a feladatok közé tartozott megtanulni négy éneket, írni egy himnuszt a négy nap alatt ünnepelt valamelyik szent tiszteletére, címet rajzolni, illetve előadni egy színdarabot - természetesen a saját családnevek figyelembe vételével. Ami minden családnak még hátra volt, az a kvíz. Aki ezt a legjobban kitöltötte, az a miserészek nagy csatájából is győztesen kikerülő Alleluia család volt – akik immár harmadik éve, közel azonos felállásban jutnak a dobogó tetejére. Az egész verseny végig nagyon szoros volt, a családok fej-fej mellett haladtak a célig. A dobogó második fokára az Introitus család tornázta fel magát, míg a bronzérmes – azaz a választott süteményeken – a Graduale és Communio család osztozott.

Ami idén újnak számított a szkóla családok történetében, az egy nagyon félelmetes és idegtépő jelenségként jelent meg a köztudatban: a NAGY FEKETE MANCS, aki elrabolta és fogva tartotta a családfőket! A család tagjainak ki kellett állniuk a tízpróbát, így menthették meg szeretett „anyukájukat”. A végére persze minden család teljes lett, és együtt élvezték a finom vacsorát.

A konyhás néni ismét kitétek magukért, az asztalon a szilvás-gombóctól a tükörtojásig keresztül és a kakaón át finomabbnál finomabb ételek fordultak meg a tátott szájak és üres hasak jóllakatása érdekében.

Idén sem maradhatott el a foci a gyönyörű füves pályán. Bár idén nem beszélhettünk világbajnokságról, mindenki jól érezte magát. Aki viszont nem fociőrült, az kénytelen volt más szórakoztató játékkal elfoglalni magát: egy számára érdekesebbnek bizonyuló fogócskafélét, a pitpullozást választotta. A résztvevők szeretnék ezt a játékot a következő táborok állandó elemévé tenni, ha már a strandolással ezt nem tudtuk elérni.

Hogy egy kicsit komolyabbra fordítsam a szót, meglátogattam minket két Indiából érkezett szalézi misszionárius szerzetes, akik sokat meséltek nekünk, és zsűrizték a versenyt. A tábor utolsó napján Miklós atya is benézett hozzánk. Rengeteg szép új éneket tanultunk, készültünk Hauser Balázs esküvőjére, és biztosnak mondhatjuk a zirci fellépést a Reinberger misével. Énekpróbák kicsiknek és nagyoknak egyaránt voltak, ünnepeltünk „tizedik” táborozót, sétáltunk a tónál és a lovardánál, összefoglalva nagyon jól éreztük magunkat! Köszönjük, Tünde néni!

Müller Réka (13)

Szent Ferenc és a magyar emlékek nyomában Assisiben

Várnai Jakab ferences szerzetes, a Sapientia főiskola közelmúltban kinevezett rektora vezetésével Szent Ferenc nyomába indult július végén plébániánk kórusa.

Az ötvenfős zarándokcsoport az assisi Santa Maria degli Angeli-bazilikában augusztus 2-án részt vett a Porciunkula-búcsún. Az ünnepi liturgián a főcelebráns perugiai érsekkel, Gualtierio Bassettivel együtt miséztek a ferences család férfi közösségeinek legfőbb elöljárói, a minorita, a kapucinus és a kisebb testvérek generálisai, valamint a világ minden részéről az ünnepre ide zarándokló szerzetesek. A szertartást ősi assisi viseletbe öltözött harsonások hangzatos fanfárja vezette be és zárta.

A szentmisék az Angyalos Boldogasszony-templomában egész délelőtt egymást követték, a mellékhajók több tucat gyóntatófülkéjében és a mellékkápolnában, egymástól illő távolságban, számos ferences pap gyóntatott megszakítás nélkül már előző nap is. Szent Ferenc Itália védőszentje. Porciunkula ünnepe az egyik legnépszerűbb búcsú Olaszország

szerte. A Santa Maria degli Angeli-templom foglalja magába azt az ősi kis kápolnát, amelyet saját kezűleg restaurált egykor Assisi szegénykéje, azt gondolván, hogy Isten egyházát ily módon kell újjáépítenie. Később rájött, hogy az álmában kapott kinyilatkozás inkább átvitt értelemben érvényes, de e kápolna lett nemcsak a rend bölcsője és központja, hanem Szent Ferenc halálának helyszíne is.

Szent Ferenc úgy érezte, hogy ezen a helyen, ebben a kápolnában az angyalok ég és föld között állandóan oda-vissza járkálnak, ezért kért és kapott különleges, korábban csak Compostellát és Jeruzsálemet megillető búcsús kiváltságot a pápától Porciunkula ünnepére.

A bazilika kupolája alatt lévő kicsiny templom az ünnepi szentmise alatt is állandóan fogadta a fő-

hajó közepén türelmesen bejutásra várakozó zarándokokat. Maga a szentmise a kápolna mögötti szentélyben zajlott, amit itt kórusnak neveznek, így a templomhajóban lévő hívősereg a koncelebrálókat csak nagy kivetítő segítségével láthatta.

A „kóruson”, vagyis a szentélyben foglalt helyet a bazilika népes énekkara is, amelynek szereplését Tótkés Tünde szent irigyléssel figyelte, ugyanis minden szólam igen népes, és valamennyi tag biztos és szép hangon szólalt meg. „Olyan volt, mintha csupa szólistából állna, mégis összeszokott csapatot alkottak” – mondta a karnagy,

A magyar zarándokcsoport Porciunculában külön is találkozott Várnai Jakab régi barátjával és korábbi főnökével, José Rodriguez Carballo spanyol ferencessel, a kisebb testvérek generálisával, ugyanis a magyar szerzetes hat évig közép-európai helyettese volt a rend legfőbb elöljárójának.

A zarándokok természetesen felkeresték Assisi másik pápai bazilikáját is, Szent Ferenc temetkezési

helyét, ahol Giotto csodálatos képregényben meséli el Isten szegénykénének életét.

A Szent Ferenc sírjánál bemutatott magyar mise után Várnai Jakab külön felhívta a figyelmünket a templom magyar vonatkozásaira.

Az egyik első ferences bíboros, Gentile Partino di Monfiore a XIV. század elején pápai legátus volt Magyarországon. Az ő érdeme, hogy az Árpád-ház kihalása után egy évtizeddel az Anjou-házból való Károly Róbertet a rendek királlyá választották és megkoronázták. A király ezek után nagy ajándékot küldött a Szent Ferenc-bazilikának, mely lehetővé tette, hogy 1310-ben megszülessék a bazilika művészi alkotásokban gazdag Szent Márton-kápolnája.

A pannóniai születésű Szent Mártont tisztelő és Magyarországhoz érzelmileg kötődő olasz bíboros érdeme az is, hogy a kor egyik legjobb festőjével, Simone Martinivel 1310 táján megfestette az alsó templomban a magyar szentek arc képcsarnokát. E falszakaszon a gyermeket tartó Szűzanya jobbján és balján egymás mellett sorakoznak Szent Ferenc mellett Árpád-házi szentjeink: Erzsébet, Margit, István, Imre és László.

A Szent Klára-bazilikában is találunk magyar vonatkozásokat. Itt egy márványtábla örökíti meg, hogy a magyar mariánus ferencesek adománya segítette a klarisszák főtemplomának felújítását a XX. század első felében. És ezzel függhet össze, hogy a klarisszák alapítójának sírja fölött emelkedő gyönyörű gótikus templom egyik ólomüveg ablakát a Szent Koronával ékesített magyar címer díszíti.

Az egyhetes program keretében a felső-krisztinások többek között elzárándokoltak a Carceri remetiségbe,

ahová Ferenc gyakran visszavonult, a Szent Damján-kolostorba, ahol a hasonló nevű híres keresztről Krisztus Ferenchez szólt, Alvernába, ahol a stigmákat kapta,

Perugiába, ahol Ferenc egyik első és legjobb tanítványát, a mi Szent

Erzsébetünket szentté avatták, és

Padovába, ahol minden idők legnépszerűbb szentjének, a szintén ferences Szent Antalnak a földi maradványait őrzik.

A kórus - amely természetesen sok templomban és Assisi néhány terén is ízelítőt adott tudásából - Várnai Jakab ferences atya révén komoly lelki és intellektuális élményekkel tért haza. Életre szóló ízelítőt kapott a ferences lelkiségből és kultúrateremtő erőből.

Megéreztünk valamit Gabriele D'Annunzio író mondásából: Szent Ferenc a legszentebb az olaszok közül, és a legolaszabb a szentek közül.

Szerdahelyi Csongor

Forrás: Magyar Kurír

Keddenként és havonta egy vasárnap, amikor „főállású” kántorunk, Schimmer József szabadnapos, rendszeresen dr. Kaibás Gábor Márk látja el a kántori szolgálatot, de más alkalmakkor is kíséri templomunkban, így nem maradunk sohasem énekes mise nélkül. Itt az ideje tehát, hogy őt is jobban megismerjük, annál is inkább, mert a nyári időszakban a templomtatarozás miatt a templomkertben és a hittanteremben tartott szentmiséken alkalmunk volt személyét testközelből magunk között tudni, következésképp joggal tekinthetjük őt egyházközségünk tagjának.

Mióta szolgál templomunkban?

Immáron tíz éve. 2002 nyarán kerültem a Felsőkrisztinába. Eleinte a szentmiséket, mint hívő látogattam. Abban az időben a kántori helyettesítést Vörös Bogi látta el. Egyik szentmisén, amelyen Bogi orgonált, arra kértem őt, hogy a szentmise záróénekét eljátszassam. Bogi lényegében egy számára idegen személynek engedte át az ének kíséretét és vezetését, és ez még azokat is meglepte, akikkel azon a szentmisén részt vettem, mert addig ugyanis azt, hogy van közöm a hangszerhez, sokan nem tudták rólam. Ezt követően kaptam felkérést a plébánia zenei szolgálatára. Abban az évben már Józsi bácsi nyári rendes szabadsága idején én kántorizáltam a szentmiséken, a temetéseken és az esküvőkön. Majd Bogi – egyetemi leterheltsége miatt – a rendszeres helyettesítést is átadta számomra. Röviden tehát így kerültem én a Felsőkrisztinába, és azóta is igyek-

Helyettes kántorunk: dr. Kaibás Gábor Márk

szem töretlenül végezni ezt a feladatomat. Kezdetben – Bogihoz hasonlóan – még én is a főiskola, majd a jogi egyetem, később pedig, és jelenleg is már munka mellett.

Hol, hogyan és kitől tanult zenét?

Autodidakta módon kezdtem el megtanulni kottát olvasni és hangszeren játszani. Mindössze egy Hozsannám és egy szintetizátorom volt, aminek a billentyűire az adott hang kottaképe volt felfestve, ezt párosítottam a kottához. Amikor egyszólamban már folyamatosan tudtam a hangszeren játszani, akkor jött a következő állomás: a Szent vagy, Uram! orgonáskönyv többszólamú kottáin keresztül történő gyakorlás. Mindez persze hosszú időt vett igénybe, és nem is volt minden hiba nélküli, arra azonban mindenképpen alkalmasnak tartottam és tartom ma is, hogy önállóan, csupán gyermeki kíváncsiságból az ember valami hasznosat kezdjen magával, amellyel az alapokat, ha több-kevesebb hibával, de képes saját erőből elsajátítani. Számomra ugyanis mindig fontos volt, hogy a cél, amit el akartam érni elsősorban tőlem függjön. Az első „nyilvános fellépésem” után kezdtem csak komolyabban foglalkozni azzal, amihez addig kizárólag gyermeki kíváncsiság fűzött. Plébánosom számára is meglepetés volt, amikor mindazt a törődést, kedveséget, amit ő irántam tanúsított, amikor ministránsként az általa mondott szentmiséken szolgáltam, azzal háláltam meg, hogy aranyimiséjén a teljes szentmise zenei szolgálatát én láttam el. Ekkor azonban már az autodidakta módon „felszedett” tudást alapjaiban erősítettem meg az egri kántorképző keretei között, ahol számomra máig felejthetetlen és tisztelt személyektől tanulhattam meg mindazt, amit ma az általam zeneileg szolgált szentmiséken próbálok kamatoztatni. Így szükségét tartom megemlíteni Szabó József Béla atya nevét (aki az

Egri Főegyházmegye zenei igazgatója), s hálával gondolok az egri bazilika orgonistájára és karnagyára, Urbán Péterre, aki fáradhatatlan munkával igyekezett kijavítani mindazokat a hibáimat, amelyek az autodidakta tanulásból szükségszerűen fakadtak. A három éven át tartó heti rendszeres gyakorlásnak köszönhetően jutottam el arra a szintre, hogy a kántorképző negyedik évét már a Harmat Artúr Központi Kántorképző kereti között végezhettem. Itt a végzős hallgatók koncertjén már azon kevesek közé tartoztam, akik karének helyett önálló orgonadarabot adtak elő. Mindezen eredményekért máig hálás vagyok a Kántorképzőn engem szárnyai alá vevő Bartl Erzsébetnek.

Miután az egri Gárdonyi Géza Gimnázium – ahol középiskolai tanulmányaimat folytattam – újra a Ciszterci Rend fenntartásába került, és bevezetésre kerültek a lelki élet elmélyítését szolgáló rendszeres szentmise-hallgatási kötelezettségek, a lelki napok, a közös egyházi témájú karácsonyi koncertek, szinte nem volt olyan liturgikus és paraliturgikus cselekmény, amelyen valamilyen formában ne működtem volna közre. Máig emlékezetes számomra a Szent István Rádióban elhangzott kötetlen hittanóra, amelynek keretében egy tanéven keresztül a tíz parancsolatot elemeztük, vagy az évente megtartott karácsonyi koncertek, amelyek keretében az osztályom és a gimnázium más osztályainak zenéhez értő tanulóival kórus- és szólóműveket adtunk elő, én persze suszterként maradtam a kaptafánál, azaz az orgonánál.

A neve előtt ott áll a „dr.”, úgy tudom, jogász végzettségű. Mind időben, mind tartalmában hogyan egyeztethető össze a zene és a „száraz” jog?

Jogász az érettségi után egy rövid kitérőt követően lettem. Akkortájt a zenét nem éreztem magamhoz

olyan közelállónak, amely elég erőt adott volna ahhoz, hogy a vele kapcsolatos megélhetési nehézségek felvállalása mellett döntsek, másrészt pedig – úgy gondolom – az élet egyébként sem szeret-nem szeret játék, tehát hiába szereti valaki a zenét, és esetleg még mások is alkalmasnak tartják arra, hogy az ebben a tekintetben megszerzett ismereteit hatékonyan kamatoztatni tudja, ha nincs meg a kifejezett elhivatottság a részéről ahhoz, hogy az életében kizárólag a zenével foglalkozzon.

Arról, hogy a jogtudomány lehet-e „száraz”, azt gondolom, nézőpont kérdése, hasonlóan ahhoz, hogy a művészet vagy más tudományágak területén ki mit tart száraznak. Persze, e két tevékenység időben történő összehangolása már nagyobb nehézségek elé állít, ugyanis a munka mennyisége és a határidők sok esetben nincsenek tekintettel a munkaidő végére, így a kántorizálásból fakadó elfoglaltságaimra sem. Többször fordult már elő emiatt például az, hogy a Felsőkrisztinába is „futva jöttem”, de szerencsére ilyenkor is megkapok minden támogatást ahhoz, hogy a mise énekeinek vetítése ne maradjon el, vagy a mise elején se maradjon el az orgonával kísért és vezetett ének. Köszönet érte!

Továbbra is „csak kiegészítő” tevékenység lesz Ön számára a kántorizálás?

Azt hiszem, igen. Munkám és egyéb elfoglaltságaim nem teszik lehetővé, hogy főtevékenységként lássam el valamely templom kántori szolgálatát, és őszintén megvallva, talán vonakodnék is bármilyen kötöttebb feladatot vállalni. A kántor is ember, akinek lehetőségei végesek, így van, hogy elfárad, helyesebben mondva belefárad abba, amit csinál, mert vasárnapként öt-hat misét végigorgonálni, hétköznaponként két-három temetésen kántorizálni – különösen főállás mellett – nem könnyű feladat. Ezek a dolgok a legnagyobb

igyekezet ellenére is monotonná és olykor gépszerűvé teszik a kántor tevékenységét, idáig azonban nem szeretnék eljutni.

Hogyan látja a hívek helyzetét, szerepét a liturgia szolgálatában, például a népének és a gregorián ének viszonyát? Hiszen hosszú ideje működő kántorként jó rálátása van az eucharisziát ünneplő hívekre és a liturgikus cselekményekre.

Egy ideje már felkerült egy felirat a karzat ajtajára, amely arra kéri a híveket, hogy a kóruson csak akkor foglaljanak helyet, ha a szent zene szolgálatát magukénak vallják és azt valóban gyakorolni is kívánják. A karzat ugyanis az énekhar, az orgona és a hangszerek helye, amely „igazi része a hívők egybegyűlt közösségének, és benne különleges feladatot tölt be”. Ez a különleges feladat a liturgia méltó és színvonalas zenei szolgálata. Bizony, az orgonapadról rossz nézni azokat a – főleg a kóruson helyet foglaló – csukott ajkakat, amelyek nemcsak az ének, de sokszor a pap akklamációira adott válaszok alatt is némák maradnak. E tekintetben mindenképpen van még mit tennünk.

Mindenki tudja azt is, hogy az egyház hivatalos éneke a gregorián, de a szent zene és ének más fajtája sincs kizárva az liturgiából. Nyilván az ezek közötti választás a kántor részéről megfelelő felkészültséget, kifejezett gondosságot és empátiát követel meg, amelynek során figyelemmel kell lennie a közösség zenei felkészültségére, az énekek liturgikus értékére, valamint az adott liturgikus cselekmény olvasmányaira, mise esetén annak proprium tételeire.

Milyen a jó kántor? Mennyire tükröződjének a játékán, énekén a saját kvalitásai, elképzelései, s mily mértékben érvényesüljenek a liturgikus szabályok, elvárások?

Bevallom, nem tudom, hogy az a „jó”, ahogy én csinálom, vagy az, ahogy más, de azt igen, hogy hozzá az áll a legközelebb, még ak-

kor is, ha ezt a Felsőkrisztinában – különösen kezdetben – néhányan talán idegennek tartották, vagy azzal nem tudtak azonosulni. Érthető ugyanakkor az is, hogy eleinte mindez a Felsőkriszтина közösségét is kihívások elé állította, hiszen hosszú időn keresztül ugyanahhoz a játéktílushoz szokott közösségről van szó, és egy ettől teljesen idegen, eltérő módozat más elvárásokat, más szempontokat támasztó kántorral együtt való éneklésre készíti a híveket. Kéretik azonban figyelembe venni azt is, hogy a kántor nem egyszerűen kíséri, hanem vezeti is az éneket, és mivel mind a két keze és mind a két lába elfoglalt, ráadásul a magyarországi templomokban az orgona elhelyezkedésének sajátosságai miatt személye fizikailag nem is látható, más eszköze az ének vezetésére nincs, csak a hangszere és a hangja. Ezeket pedig akként kell használnia, hogy azok által megtartsa az ének egységét, biztosítsa annak megfelelő tempóját, de ugyanakkor kifejezze általuk a szent zene magasztos jellegét is. Az ének kísérete és vezetése, valamint az orgonajáték tehát sohasem lehet öncélú, igaz ez mind a kántor játéktílusára, mind pedig az általa a liturgikus cselekményeken választott énekekre. A hívek e tekintetben azonban mintha egyre inkább elfogadóak lennének, s már nem ragaszkodnak megrögzötten a „sláger” énekekhez, elfogadva a liturgikus szempontból értékes egyéb énekek éneklésének lehetőségét. Azaz mintha a liturgikus cselekmények iránt eddig közbüls réteg aktívabb szerepet kezdene vállalni, s a nagyon konzervatív, a szokásokhoz mereven ragaszkodó, a változásokat nem akaró vagy nehezen elviselni tudó réteg pedig kezdené elfogadni a személyiségek és a képességek különbözőségét – paradox módon így járulva hozzá a hívő közösség ajkáról felhangzó Isten-dicséret összhangjához.

Az interjút Szende Ákos készítette.

A hit

A júniusi terv, hogy elmegyünk a hittanosokkal lelkigyakorlatra, egy nyári hétvégén – ha nem is nyáron, de szeptember első hétvégéjén – megvalósult.

Miklós atyával négyesben indultunk el a Mátrába, Fallóskútra még péntek este. Útközben bevásároltunk, s hogy az amúgy is fergeteges hangulatot fokozzuk, az egyik zacskós tejet sikerült kilyukasztanunk, így aztán egy tej-pertut kellett innunk a parkolóban. Az utazás nagyon jó hangulatban telt. A szerpentin felé már-már alább hagyott a jókedv, és csüggedni kezdtünk, hogy nem láttunk különböző vadakat, mikor félálunkból nagy fékezés, és hangos kiáltás vert fel minket, hogy „Balra muflon!”. Épp jókor jött az ébresztő, mert hamarosan elértük az erdei faházat, ahol kipakoltunk és álomra hajtottuk a fejünket.

A szombat reggelt misével indítottuk, majd a kiadós reggeli után Kata érkezéssel elkezdtek a négy részből álló elmélkedéssorozat a HIT témájában. Az egyes részek között egyéni csendes elmélkedések, ebédszünet, délutáni pihenő, kártya partik, kirándulás volt a programban. Vasárnap délelőtt zártuk le az elmélkedésünket mindenki nagy bánatára! A táj, a csend, a béke, a nyugalom, a természet, magával ragadott minket, s nehéz szívvel intettünk búcsút a Mátrának. A hazafele út is hasonló jó hangulatban telt, mint az oda vezető. Miklós atyának köszönjük, hogy befogadott minket a nyaralójukba pihenni és testen-léleken töltekezni!

Hernády Orsi

Programajánló

Zarándoklatot szervezünk Mátraverebélyre október 13-án, szombaton. A pontos részleteket később a plakáton hirdetjük meg. Előzetes jelentkezést a sekrestyében várunk.

Templomkert takarítás szeptember 22-én szombaton reggel 8 órától mindenkit szeretettel várunk

Folytatódik az „**Ismerd +**” sorozat. Szeptember 22-én a templomkert takarításról indultunk 10 óra körül. Cél a Pál-völgyi-barlang. Részletek a hirdetőtáblán.

Utolsó közös fagyizásunkat szeptember 30-án délutánra tervezzük.

Következő **Irodalmi kör** szeptember 29-én 20 órakor kezdődik. Témája a tudás és bölcsesség lesz.

Templomunk **szentségimádási** rendje átalakul:

minden hónap első keddjén 20:30-tól 21:30-ig csendes szentségimádást tartunk.

Minden hónap harmadik keddjén pedig Taize-i imaórát tartunk ugyanebben az időben.

A szentségimádás lelki életünk egyik fő mozgatórugója. Használjuk ki a lehetőségeket az Úrral való találkozásra és az elcsöndesedésre!

Amennyiben az új renddel kapcsolatban észrevételük van, kérjük jelezzék Miklós atyának!

Új közösségek

A fiatal házasoknak új **család-csoportot** indítunk. Érdeklődni és jelentkezni lehet a sekrestyében Molnár Miklós atyánál és Szemere Ritánál.

Új **ministráns kollégiumba** is várjuk azok jelentkezését, akik szívesen szolgálnának az oltár mellett.

Jelentkezés a sekrestyében.

„A buzgóságban ne lankadjatok, legyetek tüzes lelkületűek:

az Úrnak szolgáltok.”

(Róm 12,11)

Magyar emlékek nyomában

Pünkösdkor egy délvidéki körutazáson vettem részt. Bár nem záródokút volt, de megerősítést kaptunk magyarságtudatunkban. Ezért szeretném megosztani élményeimmet.

Utunk első állomása a Duna Gibraltárjának is nevezett, az Újvidék szomszédságában levő Pétervárad erődítménye volt. Elnevezése a Bánk bánból ismert Petúr bán nevét őrzi. A vár 112 hektár területen fekszik, Komárom mellett a legnagyobb, 16 kilométeres kazamatarendszerrel rendelkezik.

Karlóca mellett haladtunk tovább, ahol 1699-ben a Habsburg császár és a török Porta békét kötött, amely béke lezárta a 150 éves török uralmat. Egy kápolnát emeltek ezen a helyen.

Zimony a Duna-Száva összefolyásánál terül el, a Monarchia vasútvonalának végállomása volt. A millenniumi emlékmű vagy Hunyadi torony emlékeztet arra, hogy itt hunyt el Hunyadi János. Belgrádban is rá emlékeztünk Nándorfehérvár várában, felidézve az 1456-os diadalt, Kapisztrán János és Dugovics Titusz alakját, és az azóta is hallható déli harangszót.

Utunk a Duna melletti Szendrő vára megtekintésével folytatódott.

Ezt a 26 tornyos vízivárat 1428-ban emelték, a Délvidék nagy erőssége volt, Kinizsi Pál védte a törökkel szemben.

Galambóc és szemben László vára a Vaskapu-szorost vigyázzák.

Mikszáth így írt: „Galambóc omladéka büszkén nézik, amint lábaikat a Duna nyaldossa.” Arany János által megénekelte Rozgonyi Cicelle 1428-ban, Zsigmond király idejében, férjét segítve harcolt a török ellen. Innen a Duna már duzzasztott, van ahol 8 km széles, olyan mintha tenger lenne.

Orsován hajóra szállva végighajóztunk a Nagy és Kis Kazán-szoroson. Orsován, a hajdani szerb-román-magyar határon rejtették el 1849-től 53-ig a Szent Koronát. Az emlékkápolna a duzzasztó építése után víz alá került, ma egy modern templomban helyezték el az emléktáblát. A római katolikus templom érdekessége, hogy a falon lévő festményen a mindennapi emberek tömegében Lenin, Marx, John Lennon /egy templomban!/ arcképe is megjelenik.

A Vaskapu felé hajózva megtekintettük a Traianus-emléktáblát. Széchenyi emléktáblája – aki Vásárhelyivel elindította a Duna, a Kis és Nagy Kazán-szoros szabályo-

zását – víz alá került, Jókai Az arany emberben szereplő Ada Kaleh, Senki szigetével együtt. 1896-ban I. Ferenc József, I. Károly román király és I. Sándor szerb király Magyarországot meg sem említette a szabályozás átadásakor. A Duna a Vaskapunál 80 m mély, legkeskenyebb pontján 150 m széles.

Átlépve Romániába, Herkulesfürdőn a Monarchia fényesebb napjait látott szállókat tekintettük meg, az Erzsébet villát /Sissinek még most is nagy kultusza van ott/, a Rudolf-szállót, a Gyógycsarnokot, a Kaszinót és a Szapáry-fürdőt. A 16 forrás /kénesek és sósak/ kitűnő reuma, női és egyéb megbetegedések gyógyítására. A Herkules forrás gyógyító erejét már a rómaiak is ismerték, innen ered a neve.

Temesvárom emlékeztünk az 1989-es forradalom napjaira, felkerestük Dózsa György kivégzésének helyét is. Aradon megtekintettük az aradi 13 emlékművét és a Megbékélés terére visszakerült Zala György szabadságharcra emlékeztető szobrát. Nemcsak Herkulesfürdői emléket hoztam magammal, hanem a magyar múlt nagyon sok jelentős eseményének emlékét is.

Dr. Borsos Zsuzsanna

Férfiközösség indul.

Közösségbe hívjuk a 20- és 55 év közötti férfiakat!

Olyan csoportot indítunk, ahol beszélgethetünk az élet nagy kérdéseiről keresztény szemlélettel, meghallgatjuk egymás nehézségeit, és közösen kereshetjük problémáink helyes és erkölcsös megoldásait. Itt őszintén, kertelés nélkül beszélhetjük meg saját és közös dolgainkat, örömeinket és végre személyesen is megismerhetjük egymást.

Első közös alkalom: október 2-án 19 órakor az emeleti hittanteremben.

A csoport kereteit az első alkalommal közösen alakítjuk ki.

Érted teremtette

Ember, miért tartod magadat annyira hitványnak, amikor Teremtőd szemében oly értékes vagy? Amikor Isten annyira megbecsült, miért alacsonyítod le önmagadat? Miért kutatod, hogy miből lettél, és nem törődöl azzal, hogy mivégre is születél? Nemde mindaz, amit e világon láatsz, a te otthonod? A bensődbe áramló fény eloszlatja azt a sötétséget, amely körülvesz téged. Érted van kimérve az éjszaka és a nappal, neked ragyognak az égbolt napja, holdja és különböző fényű csillagai. A földet is miattad díszíti virág, erdő meg gyümölcs. Számodra teremtette Isten az élőlények csodás sokaságát a levegőben, a földön és a vizekben, hogy az eljövendő új világ örömét ne lehangoló, kietlen magányosság előzze meg itt.

Teremtőd azt is kigondolta, hogy mindezek felül mivel növelje még megbecsüléset: beléd helyezte saját képmását, hogy a láthatatlan Alkotót látható képe jelenítse meg. Neked engedte át a földi javakat, hogy az Úr képmása ne legyen elzárva ettől a nagyon gazdag világ birtoklásától. Isten azt, amit önszántából tieddé tett, nagylelkűen önmagából nyújtotta neked, mert azt akarta, hogy valóban őt magát lássák az emberben, akiben azelőtt csak tükrökképként kívánt láthatóvá lenni. És véghezvitte, hogy ő maga is részese legyen annak az emberi természetnek, amelyet azelőtt csak képmásként fogadott el.

Megszületik tehát Krisztus, hogy megújítsa ezzel a megromlott emberi természetet. Vállalja, hogy gyermek legyen, elviseli, hogy táplálják, átéli az egyes életkorokat,

Anyakönyv

2012. június – augusztus

Az Egyház új tagjai:

Molnár Zita Veronika
Kasza Nimród Gábor
Stefán Ákos
Imre Bernadett Katalin
Bittsánszky Judit
Holczer Dániel Balázs
Örkényi Dominik Lóránt
Bíró Franciska Borbála
Balázs László
Török Ilán Zoltán

Házasságot kötöttek:

Egyed Márton – Oláh Klaudia
Szerdahelyi Miklós – Tóth Réka
Simon Miklós – dr. Molnár Judit
Vecsei Bálint – Hajós Franciska
Mészáros Gábor – Bakonyi Brigitta
Török Zoltán – Albert Edina
Solymos Miklós – Gáspár Fruzsina
Bardóczy Gábor – Lukács Zsuzsanna

hogy helyreállítsa az általa alkotott teljes emberi életet. Hordozta az embert, hogy az ember immár el ne bukhasson. Azt, akit földinek teremtett, égvivé tette. Akinek eddig emberi lelke volt, azt most isteni lélek élteti. Ezáltal mindenestül Istenhez emeli fel az embert, hogy semmit se hagyjon meg benne mindabból, ami bűn, halál, szenvedés, fájdalom és földi dolog. Mind ezt pedig a mi Urunk, Jézus Krisztus teszi, aki az Atyával él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, most és mindenkor fogyhatatlan századokon át.

Ámen.

(Aranyszavú Szent Péter beszédeiből - Sermo 148: PL 52, 596-598)

Akiktől búcsúzunk:

Gombás László Géza (86)
Bánlaci Zsolt (60)
dr. Juhász Józsefné (89)
Szepesbélal Árpád (75)
dr. Németi Imre (76)
dr. Németi Imréné (75)
Bogdánffy Kálmánné (93)
Bajzát Imréné (97)
Avvakumovits Ottó (77)
Németh Lankó Endréné (90)
Balázs Gábor (63)
Haber Edéné (75)
Szuchy Emilné (84)
Tiszai Istvánné (84)
Vihar Leventéné (83)
Bertha Zoltánné (83)
Varga Krisztián (26)
Szatmári Béláné (72)
Brunner Sebestyénne (84)
Szalkai Terézia (84)
Bíró Józsefné (89)
Komeniczki Péter (59)
Szabó Tamás Ottó (88)
Gruber Hugó (74)
Kiskopárdi Margit Etelka (67)
Mesics Károlyné (85)
Járai József Gyuláné (104)
Szentgyörgyi László (91)
Dévényi János (93)
Ékes László (72)
Kertész Kornélné (82)
Tuzson Andrásné (87)
Jonah Rudolfné (99)
Péter László (83)
Kutasi Péter (39)
Rovó Andrásné (89)
Bajtay Istvánné (100)
Szendrő Béla (74)
Lengyel Judit (55)

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XV. évfolyam, 3. szám 2012. VENI SANCTE.

Szerkeszti: Molnár Miklós atya. Főmunkatárs: Lukács Krisztina

felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.